

A könyvtolvaj

Egy ilyen történet után nehezen jut szavakhoz az ember. Én is a megfelelő kifejezésmódon gondolkodom, miközben ezt a regényt próbálom értelmezni. Biztosan merem állítani, hogy egy egyedülálló stílusban megírt alkotást tartottam a kezemben, miközben olvastam.

„EGY APRÓ KIS TÉNY Meg fogsz halni.” Egy történet, mely az akkori emberek hétköznapijait mutatja be. Emberek életét az embertelenség közepette. Egy lányt, aki felismerte a szavak hatalmát. Egy zsidót, aki a bombázás alatt még mindenki rejtve volt, az éj leple alatt örült annak, hogy újra láthatja a csillagokat. Hogy újra szabad, még akkor is, ha csak egy kis időre. Egy Rudy nevű fiút, akinek örökké citromsárga maradt a haja, s olyan korban élt, ahol bűn volt arra vágyani, hogy Jesse Owens lehessen. Egy kőszívű asszonyt, aki talán mégsem olyan rideg, és egy harmonika szívű férfit. Minden olyan hétköznapi. Sajnos ekkor ennél csak a halál volt hétköznapi. Néha túl korán is érkezett. Rohant, és néhány ember a vártnál is tovább kapaszkodott az életbe... A háború kitörésének megannyi fiatal örült, akik azt hitték az ellenség felé futnak, hogy győzedelmeskedjenek. Azonban csak a halál karjaiba rohantak.

Egy furcsa szó... Kommunista. Liesel nem hagyta el az anyja, csak egy jobb életet szánt neki, így került hát a Himmel utcába. Egyetlen szó miatt... A Himmel utca cseppet sem volt hű a nevéhez. Azonban földi pokolnak sem lehetne nevezni. Liesel új környezetben találta hirtelen magát és a leveles... a leveles az ehetetlen volt, amit Rosa főzött. A lány nem tudott írni és olvasni, azonban Hans, azaz „papa” (Liesel nevelőapja) megtanította őt. Egy sírásók kézikönyve nevű olvasmánnyal kezdődött a szavak hatalmának megismerése. A könyv egy új világ kezdetét jelentette a lánynak és a régi lezárását. Hisz ekkor látta utoljára az öccsét. S az anyját.

„AZ EGYETLEN DOLOG, AMI ROSSZABB, MINT EGY FIÚ, AKI GYŰLÖL, EGY FIÚ, AKI SZERET.” Minden egy csók reményében rögtönzött futóversennyel kezdődött. Egy fiatal szerelem bimbózása, melyet a háború hidegsége nem hagyott kinyílni. Minden olyan hétköznapi a műben egy kivételes lánnyal.

„Hans Hubermann? -Játszik még harmonikán?” Így került Max a házhoz. Max apja megmentette a fronton Hans életét még az első világháborúban, így most Hans viszonzhatta az emberséget. Max a pincében lakott már egy jó ideje. Esélye sem volt látni a napvilágot, de a lány ábrázolta azt. Talán ekkor döbbenhetett rá a szavak valódi hatalmára. Olyan volt hirtelen, mintha Liesel szeme beszélni tudna: Sápadt idő volt. Olyan, mintha minden beszorult volna egy felhő mögé és a Nap úgy nézett ki, mint egy ezüst osztriga.

Számomra a legmaradandóbb jelenet az volt, amikor Liesel apja harmonikázását helyettesítve történetet mesélt az óvóhelyen rekedteknek. „Volt egyszer régen egy szellem fiú, aki a dolgok árnyékában szeretett élni...”

Mi sem lehetne jobban a sors fintora, mint lebombázni a Mennyszágról elnevezett utcát... Senki sem akarta lebombázni a Himmel utcát. Mégis ki bombázza le egy olyan helyet, melyet a Mennyszágról neveztek el? A bombák azonban hullottak, mint a hó és aznap éjjel nem szólalt meg a sziréna. A Himmel utcát pedig porig rombolták... Mindenki aludt. Mindenki, kivéve Liesel, aki a pincében olvasott. Egyszer ezt a pincét alacsonynak találták óvóhelynek, azonban ezen az éjszakán pont elegendő volt. A halál azonban nem válogatott. Ez alól pedig most sem tett kivételt. A citromsárgahajú kisfiú lelke egyszerre álmódott arról, ahogy átszakítja a célszalagot feketére mázolt teste. S arról, hogy csókot kap a szomszédban lakó lánytól. A lelke úgy gurult a halál karjaiba, mint egy könnyed labda. Rosát horkolás közben érte a halál, Hans pedig egy utolsó harmonikaszóra vágyódott. Még egy. Utolsóra...

„Gyűlölöm és szeretem a szavakat, és remélem, hogy jóra használtam őket.”

Az egész egy vonattal, a hóval és egy köhögő kisfiúval kezdődött. Azon a napon lopta első könyvét, amikor a Himmel utcába költözött. Egy könyv, mely bemutatta a hétköznapi emberek életét s annak múlandóságát. Egy kislány volt. A náci Németországban... Milyen találó, hogy felfedezte a szavak hatalmát...

Szabó Zsuzsanna

11.e

John Boyne – A csíkos pizsamás fiú

A csíkos pizsamás fiú... Miben másabb ez, mint a többi holokausztról szóló alkotás? Másabb egyáltalán? Miért ajánlanám másoknak is elolvasásra?

Őszintén, mindig kicsit félve fogok hozzá bármilyen olyan alkotás „fogyasztásához”, ami a holokauszttal foglalkozik, mert nagyon megvisel ezen téma gondolata is. Ezért volt bennem egy kis „tartás” ezzel a könyvvel kapcsolatban, de végül fellapoztam, és belekezdttem Bruno történetébe. Azonban az első oldalak után, szinte azonnal magával ragadott az író stílusa, és az, ahogy egy kisfiú szemszögéből mutatja be ezt a világot, akit jobban érdekelnek a hatalmas házuk titkos zugai vagy éppen a lépcsőkorról lecsúszás, mint ami körülötte történik. Bár nem is igazán tudja, mi folyik a világban: nekik mindenük megvan az apukája munkája által, így számára az otthona, a családja jelenti az életet. Aztán egyszer csak ez az idilli világ összetörik, amikor ebből a korábbi pozícióból egy munkatáborba helyezik át Bruno édesapját: mint annak irányítója. A kisfiú csak annyit vesz észre, hogy az 5 emeletes ház helyett, már csak egy 3 emeletesbe költöznek, messze a barátaitól és a régi életétől, ez őt borzasztóan kétségbe ejti. Nem is szólva arról, hogy senki sem lakik körülöttük, csak fura, csíkos pizsamás emberek. Teljesen össze van zavarodva, nem is érti, miért kellett a kényelmüket feladni ezért a borzalomért, mígnem...Mígnem egyszer csak ellátogat a kerítéshez – amiről a szülei azt mondták, semmilyen körülmények között se közelítse meg – és találkozik egy csíkos pizsamás fiúval: Smuellel, aki vele pont egy napon született. Innen kezdődik számára az igazi kaland, ugyanis minden nap eljön, beszélget a fiúval, és hoz neki ételt, ami nem is olyan könnyű, mert az odafelé úton bizony megéhezik az emberfia, és neki is ennie kell... Szoros barátságuk végül odáig jut, hogy eldöntik, Bruno is átmegegnézni a tábort, és kitalálnak egy remek ötletet, hogy beszökhessen. A fiú előtt végig rejtett volt, mi is lehet ez a különös „város”, nem tudott rájönni, de nagyon izgatta őt. És a történet ezen a ponton válik tragikussá és megrendítővé, olyannyira, hogy ettől a lezárástól napokig forgott ez a történet a szívemben.... Nagyon bátorítalak, hogy olvasd el, és te magad jöjj rá arra, mennyire fontos az életünkben a helyes kommunikáció. Ugyanis szerintem ez volt a mű legfontosabb mondanivalója (legalábbis számomra), hogy nagyon fontos kommunikálni az életünkről, a megváltozott helyzetünkről- pláne ha az veszélyt rejt -, főleg a gyerekeink felé, mert nem buták, csak sokszor olyan bizalommal és ártatlansággal fordulnak mindenhez, hogy pont ez sodorja őket akaratukon kívül bajba. Azonban úgy gondolom, a legjobb helyen kezdtem a témában való elmerülést, ugyanis rendkívül olvasmányos a mű, ami szinte vonzza az ember figyelmét, és én például egy nap alatt a végére értem. A regény nagyon jól leírja, mit is láthatott egy 9 éves kisgyerek ebben az időszakban, és az ő szemén keresztül hozza közelebb az emberhez a korszak borzalma. Mindenkinek ajánlom, mert garantáltan több leszel tőle, ha elolvasod!

És, ahogy Greccsó Krisztián is mondta: Attól jó egy könyv, ha az elolvasása után még sokáig a fejünkben kavargó és vissza-visszajönnek az emlékeinkben képek belőle. Nálam így, ezen mérce alapján ez a könyv abszolút 5-ösre vizsgázott.

*Készítette: Tamássy Bogi
11.E*

A könyvtolvaj – élménybeszámoló

A film bevezetése egy tragikus eseménnyel indul, ez a hangulat végig jelen van a cselekmény során. Az eseményeket a halál narrációjában követhetjük végig a film egészén, emiatt különösen melankolikussá válik az atmoszférája, sőt végig központi motívumként jelen van a történet alakulásában.

A film egy valós történelmi korszakban játszódik, így még drámaibb élményt nyújt. Számomra a legmeghatározóbb jellem és szereplő az Anya: egy karakán, határozott és erős személyiséget ismerhetünk meg, amely a korra jellemző mentalitást és gondolkodást képviseli. Fontosnak tartom továbbá azt is kiemelni, hogy pont az olykor ridegnek tűnő viselkedése miatt meglepő az, hogy a film során olyan átalakulást és jellemfejlődést láthatunk, amelyre nem számítunk.

Főszerepben egy kislány, Liesel áll, akit örökbe fogadtak. Végigkísérhetjük kalandjait és hamarosan értelmet nyer a „könyvtolvaj” elnevezés is. Egy nagyon érzelmes és nehéz időszakba nyerhetünk betekintést, de a történet fokozásaképpen egy zsidó származású fiút kezdenek el bűjtatni a család tagjai, amellyel még jobban megváltoznak a kislány érzései. A könyvekkel és az újonnan tanult szavakkal egy olyan világba csöppenhetek bele, amelynek csak a képzeletünk szabhatott határt! A legnehezebb időszakban is ez a „álomvilág” segített nekik, hiába voltak kiszolgáltatott helyzetben, a szavak erejében mindig menedéket találtak.

A menekülés és a félelem érzése mindenhol és mindenkiben ott van, még ha nem, vagy kevésbé is mutatják ki azt. Egy átvitt, metaforikus értelemben a pince volt mégis az a hely, az a menedék a zsidó fiú és a „könyvtolvaj” számára, ahol szabadon tudtak gondolkodni és a könyvek erejével kiszabadultak a fogságból. Fontosabb eseménynek tartom a filmnek azt a jelenetét, amikor ellenőrizték a pincéket és nagyon kevés idő volt Max elrejtésére. Végül sikerült elbűjtatniuk, de ha ez nem sikerül, az összes addigi törekvésük semmivé vált volna. Nagyon emberségesen viselkedtek, hiszen a saját szabadságukkal, sőt az életükkel játszottak.

Igazságtalanság és mindenfajta erkölcs hiányát érezhetjük akkor, amikor betekintést nyerünk a lánynak és fiúnak a történetébe. A tolvaj elnevezés mégis új és pozitív értelmet nyer, láthatóvá válik a könyvek gyógyító ereje, és az, hogy a lélek táplálása nem minősülhet bűnnek. A filmben a háború és a félelem folyamatosan jelen van, hol közvetlenebbül, hol csak a háttérben, de mindenképp a film szerves részét képezi.

Ebben a zord és rideg élethelyzetben a nevelőapa jelenti Liesel számára a megértést és a törődést. Szimbolikus jelentése van, a személye egy olyan hiányzó érzést testesít meg, amelyet a korban lehetetlen és tiltott volt érezni. Abban az időszakban, amikor a film játszódik, a gyűlölet és bosszú nagyon erősen jelen van társadalomban, ezért az emberek bármire képesek. Nagyon jól tükrözi ezt a mentalitást, hogy a gyerekek körében is kezdettől fogva jelen vannak ezek az érzések. Kiválóan rávilágít a film arra is, hogy akármennyire is rosszak, nehezek a körülmények, merni kell másképp gondolkodni. Sok mellékszereplő is hozzájárul ehhez a szemléletmódhoz. E szempontból szeretném kiemelni a polgármester feleségét, aki felfedezte a kislányban ezt az igényt, és biztosította számára a könyveket. A cselekmény végéhez érve azonban egy tragikus esemény következik be, és újra a halállal kell „találkoznunk”. A végkifejletben mégis egy egészen más, egy sokkal pozitívabb érzés jelenik meg: a boldogság, amire az egész film során vágytak a szereplők és végül megadatott számukra is.

Almási Sándor

9.e

Sorstalanság – élménybeszámoló

A *Sorstalanság* című film egy 2005-ben megjelent, több díjjal is elismert alkotás. A film Kertész Imre: *Sorstalanság* című regénye alapján készült. Fontos leszögezni azt, hogy az író nem saját történetét mondja el a műben (bár található közös pont Kertész Imre életében és Köves Gyuri történetében). Köves Gyuri egy zsidó származású fiú, ő a történet főszereplője, az ő megpróbáltatásait, túlélését követhetjük végig a történet alatt.

Főszereplőnket munkaszolgálatra kényszerítik nem sokkal azután, hogy apja is munkaszolgálatra kényszerült. A filmben erős hangsúlyt fektetnek arra, hogy megmutassák a nézőknek, mennyire kilátástalan volt a helyzet akkoriban a zsidó nép számára. Gyurkát és családját származásuk miatt megkülönböztették a többi embertől, másképp bántak velük, ennek ellenére Gyurinak mégis sikerül pozitívnak maradnia, elfogadnia saját sorsát. Gyurit 1944-ben az auschwitz-birkenauai táborba kényszerítették. 2018-ban nekem is volt alkalmam egy utazás során megtekinteni ezt a helyet, ahol az egykori tábor állt. Sohasem felejttem el azokat a képeket, amelyek ott tárultak elém. Emlékszem, állt bent az épületben egy vagon, és elmondták nekünk, hogy az embereket ilyen és ehhez hasonló szerelvényekben szállították ezekbe a táborokba. Olyan sokan voltak összezárva egy ilyen kis vagonban, hogy volt, aki azt sem élte meg, amíg megérkeztek a táborba. Akik pedig beérkeztek erre helyre, azoknak sem voltak fényesebbek a kilátásaik. Voltak, akiknek azt mondták zuhanyozni viszik őket, és közben levezették az embereket a földalatti kamrákba, ahol szó sem volt zuhanyozásról. Ezek a kamrák gázkamrák voltak, amelyekből nem volt menekvés. Ilyen taktikával végeztek az emberekkel, akiknek a többsége igazából semmiről sem tehetett. Ám akkoriban elképzelni sem tudtam, milyen lehetett nap, mint nap ott túlélni azt remélve, hogy hamarosan szabadulhatnak. Ezek alapján úgy gondolom Gyuri nagyon bátran és tiszteletreméltóan viselte azt, ami körülötte és vele történt fiatal kora ellenére, így minden elismerést megérdemel.

Szerintem ez a film rendkívül érdekes, de semmiképp nem nevezhető egy könnyen befogadható és feldolgozható alkotásnak. Úgy gondolom, mindent részletesen bemutat a témával kapcsolatban, ami képernyőre vihető és ezáltal méltán érdemelte ki a díjakat.

Budai Csenge

8.e

A könyvtolvaj – élménybeszámoló

A tavaszi szünetben szorgalmi feladatot kaptunk. A holokausztt témájával kapcsolatban kaptunk egy filmlistát, és a megtekintés után véleményt is formálhattunk a látottakról. Bár nem sokat beszéltem eddig senkinek róla, engem nagyon is érdekel ez a téma, és a felsorolt filmek nagy részét idő előtt sikerült látnom. Viszont egyről még sosem hallottam eddig a napig, ez volt a 2013-ban készült filmdráma, *A könyvtolvaj*.

Pár perce fejeztem be a filmet, és egyből írásra késztetett. Kavarnak bennem az érzelmek, valójában egy megdöbbentő, ámde mégis csodálatos filmet láthattam. Ha egy szóval kellene körülírnom, azt mondanám VARÁZSLATOS. Megfogott a szereplők jelleme, a félénk, de belül óriási szívű lány, a hősszerelmes kisfiú, egy harmonika szívű férfi és egy viharba öltözött nő képe. A műben egy idős házaspárhoz, Hans Hubermannhoz és Rosa Hubermannhoz egy kislány, Liesel Meminger kerül, aki szocialista múltja elől menekül. Az ő életének néhány évét követhetjük végig, amely tanulságos, félelmetes, ámde a maga módján gyönyörűsége. Kezdetben körvonalazódnak kezd egy tiniszerelem Rudi, a sárga hajú szomszédfiú és az ifjú leány közt. Majd történet a zsidó fiú, Max Vandenburg érkezésével folytatódik. A család bújtatja őt, mivel egykor Hans a fiú apjával harcolt, aki feláldozta életét érte, ezért mindenképpen segíteni akarnak rajta. Engem, hogy őszinte legyek, legjobban Max és Liesel kapcsolata fogott meg. A feltétlen szeretetük, az időjárás-jelentéseik, az egymással való kapcsolatuk...egyszerűen megfogalmazhatatlan. Nem éltek jó körülmények között, éheztek, betegek voltak, mégis emberként tudtak viselkedni, és nemcsak emberként, hanem barátként... Abban az időben nem sokan mondhatták el magukról, hogy igazi barátjuk van. Mindenkinek az éltetett, hogyan tud jó pontot szerezni a kormánynál, besúgtak, jelentettek mindent. Közben meg elfelejtkeztek embernek maradni. Liesel és családja az életüket kockáztatták, amikor befogadták Maxot, de vették a bátorságot, nem futamodtak meg, és ami a legfontosabb, nem hagyták meghalni a fiatal fiút. Azt hiszem, ezekért a pillanatokért éri meg ilyen témájú filmeket nézni. Az imént említettem az időjárás-jelentéseket. Erre azért volt szükség, mivel Max zsidó származása miatt nem mehetett ki az utcára, mert elfogták és koncentrációs táborba hurcolták volna. Az időjárás-jelentésnek azért volt fontos szerepe, mert így információt kapott a kinti világról, valamint arról, hogy mi zajlik a pince falain kívül. Ezt Liesel is megörökítette később kiadott könyvében, mégpedig egy ilyen idézet formájában: „A fiú a lépcső alatt élt, mint egy szárnyatlan csendes bagoly, míg a Nap el nem felejtette milyen volt a fiú arca.” Személy szerint engem nagyon megfogtak az ilyen stílusban írt sorok, ez is a mű varázslatosságát mutatja meg. Továbbá az is nagyon érdekes és egyben meglepő volt számomra, hogy egy ilyen történetben hányfajta embert és élethelyzetet meg lehet jeleníteni. A kislányt, akinek fel kell dolgoznia az öccse halálát, valamint azt, hogy egy teljesen új környezetbe kerül. A kisfiút, Rudit, aki élete szerelmét szeretné levenni a lábáról bátorságával és odaadóságával; a csendes, félénk zsidó fiút és az ő világot megváltó gondolatait; a polgármesternét és a gyászát el nem takaró fényűző életét és végül, de nem utolsó sorban egy családanyát és egy családapát, akik a kezdeti ridegségük után a végtelen szeretetükkel melegséget varázsolnak a családi kunyhóba. Ezenkívül a filmben azt is láthattuk, hogy családot nemcsak rokonok alkothatnak. A család az a közeg, ami biztonságot nyújt, szeretettel vesz körül és tagjai képesek bármit megtenni egymásért. Ezt a főszereplők is bebizonyították számunkra.

Azt gondolom, hogy szomorúnak kellene lennem a film tragikus vége miatt, de mégsem vagyok az. Úgy vélem, hogy ebből a filmből borzasztóan sokat lehet tanulni egymás elfogadásáról, a szeretetről és a barátságról. Ez mind elfeledtetni velem a film végén lévő katasztrófát és inkább arra sarkall, hogy továbbadjam ezt a tudást másoknak, így úgy gondolom, hogy ez élményt nyújt a nézőnek. Valójában szerintem ilyennek kellene lennie minden filmnek. Kifejezetten ajánlani tudom mindenkinek, aki kíváncsi ennek a kornak a sajátosságaira, egy szerelmi történetre és egy család mindennél többet érő szeretetére, összetartására.

Szabó Éda
8.e

Anne Frank naplója

Nem is gondoltam volna, hogy egy személyes élmény mennyire megváltoztathatja a véleményünket, gondolatainkat egy-egy történelmi eseménnyel kapcsolatban. Ezeknek a történeteknek megismerése által sokkal inkább beleszöppenünk az adott időszakba, olyan mintha mi is átelnénk pár pillanatát.

Anne Frank karakterében egy rendkívül értelmes, beszédes, okos, jó természetű fiatal lányt ismerünk meg. Elképesztő belegondolni, milyen kevés év jutott számára az életből és mennyivel többet érdemelt volna. A mű közben, ahogy egyre jobban megismertem a személyiségét, mintha az én barátommá is vált volna, miközben a „szemem láttára” nőtt fel. Minden szörnyűség ellenére, amik akkor történtek, mégiscsak egy fiatal lány volt, általános problémákkal. Nővé válás, egyedüllét, fiúk, veszekedések, stb. Ezek az olyan részletek, amik igazán közel tudták hozni a történetet hozzám.

Anne sokszor érezte magányosnak magát a rejtkehelyükön eltelt idő alatt, ez talán akkor változott meg, amikor Peterrel egyre jobb viszonyba kerültek, ám az sem volt felhőtlen, ugyanis az ott lévő emberek ezt nem igazán támogatták. Az ilyen részek közben szinte el is felejtettem, mi is zajlik párhuzamosan az ottani, kinti világban. A történet egy átlagos lányról egybefonódik a zord, kegyetlen háború történéseivel. A család mindennapi rettegése közben, a remény végig bennük van, várakoznak a szabadságra, a háború végére. Nehéz elképzelni is, milyen lehetett folyamatos félelemben élni, miközben tudják, hogy folyamatosan csökken a zsidók száma, és arra „várnak”, mikor lesznek ők a következők. Anne azonban sokszor kiemelte, miszerint ők egy szerencsésebb pozícióban vannak, mint sok másik társuk: „Nekünk itt aránylag jól megy a sorsuk. Jobban, mint sok millió embertársunknak”. Ez is azt tükrözi Anne egy felettébb értelmes lány volt, hogy így, ilyen pozitívan képes volt felfogni az életüket. Ugyan sokszor felülkerekedett rajta a szomorúság, mindig le tudta küzdeni azt példamutatóan.

Számomra a legszívszorítóbb rész az volt, amikor a jövőbeli terveiről, vágyairól osztott meg napjójában gondolatokat. Például megemlíti, hogy író szeretne majd lenni. Szimpatikus volt a gondolkodásmódja is. „Nekem a férjemen és gyerekeimen kívül is szükségem lesz valamire, amiben kiélhetem magam.”- fogalmazza meg Anne. Sajnos nem élhette meg ezeket az álmait, azonban az íróvá válás legalább mégis sikerült neki és a neve talán örökké ismert marad.

„Szép kis náció a német. Valaha magam is hozzájuk tartoztam, bár Hitler már régen hontalanná tett”- írta Anne. Megannyi családtól elvették otthonukat, semmi sem számított, csak az, hogy zsidók, velük pedig szívtelenül és igazságtalanul elbántak.

Gyárfás Luca
11.a